

Kobie

Heksentraining

Kobie

Heksentraining

Paul Kater

Schrijver: Paul Kater
Coverontwerp: Paul Kater
ISBN: 9789463187725
© Paul Kater 2018

Hoofdstuk 1

"Jezus, Kobie, kom je nog?" Vader Dik keek wanhopig naar zijn vrouw en hoopte dat zij hun dochter ook zou aansporen om op te schieten. Ze hadden al meer dan een kwartier in de boekwinkel doorgebracht en Kobie stond nog steeds te twijfelen tussen drie boeken. "Koop ze desnoods allemaal," was zijn wijze raad.

"Pap, daar heb ik geen geld voor en de boekenplank is bijna vol." Kobie zuchtte. Waarom snapte haar vader dit niet? "Boeken sleep je niet zomaar bij elkaar. Die bekijk je tot je ze begrijpt. Dat is echt wat anders, hoor." Dit waren levensbeslissingen voor Kobie. Ze had drie boeken over heksen en hekserij gevonden en die zagen er allemaal boeiend uit. Ze had gewoon meer tijd nodig; zo vaak waren ze niet hier. Hun eigen stadje had wel een boekwinkel - ze had er een baantje - maar dit was echt iets anders.

Evert, Kobies jongere broer, deed alsof hij op een doos een stripboek zat te lezen. Hij hield het boekje met opzet ondersteboven en zat te gniffelen dat niemand dat tot nu toe had opgemerkt. "Het is niet zo dat ze niet kan beslissen, pap," gaf hij zijn commentaar. "Ze kan gewoon niet zo snel lezen. Ze is pas bij de titel van het tweede boek."

Kobie draaide zich met een ruk om en wees met een boek naar haar broer. "Ik wil dat jij je waffel houdt. Jij

kunt niet eens plaatjes kijken." Ze had wel degelijk gezien dat hij het stripboek ondersteboven hield.

Met een klap viel iets op de grond omdat een kindje te dicht langs een van de tafels holde. Kobie keek om. "Dat heb je er nou van," mopperde ze alsof Evert er schuld aan had. Ze liep naar het boek toe en raapte het op. "O..."

De titel van het boek was 'Heksentraining'. Het boek zag er vreselijk duur uit met z'n leren omslag en de vage, gouden belettering. Het was ook een behoorlijk dikke pil. Nieuwsgierig keek Kobie naar de achterkant. 'Een uitgebreide gids voor de heks in opleiding en zij die het willen zijn' was alles dat er stond. En de prijs... viel heel erg mee!

"Kobie, heb je iets gevonden? Het is laat aan het worden, we moeten nog terug naar huis." Zelfs haar moeder begon wat ongeduldig te klinken. Dat was een slecht teken. Kobie keek nog even spijtig naar de drie andere kandidaten waar ze meer tijd mee wilde doorbrengen, maar dit boek voelde zo goed in haar hand dat ze de knoop doorhakte.

"Deze." Zonder broer Evert een blik waardig te keuren liep ze met haar nieuwe aanwinst naar de kassa om die te betalen. "Nee, niet inpakken!" Kobie schrok van de heftigheid van haar eigen stem. "Ik neem 'm zo wel mee."

De winkeljuffrouw had een stapje terug gedaan door Kobies uitbarsting. "Dat is goed hoor. Hier is je wisselgeld."

Met het boek onder de arm liep Kobie mee naar buiten waar het was gaan regenen. "Verdomme, had ik

nou toch maar een plastic tas," mopperde ze terwijl ze het dikke boek onder haar jas verborg.

"Nee, niet inpakken!" Evert lachte schel toen zijn imitatie van Kobie zijn stem liet overslaan. "Jij bent een rare trut hoor." Kobie zou hem het liefst een mep geven maar ze was bang dat haar boek dan weg zou glijden.

"Evert, niet je zus plagen," zei hun moeder. "Wees blij dat ze eindelijk beslist heeft. O, kijk, daar is de bus al."

Onderweg naar huis, in de schommelende bus, haalde Kobie het boek tevoorschijn en begon ze te lezen. Dat was haar favoriete bezigheid. Zo favoriet dat ze vaak de bushalte bij huis had gemist. Deze keer was het veiliger want haar ouders waren erbij. Dat wilde niet zeggen dat de hele reis probleemloos verliep want Evert was er ook bij.

"Kobie, kijk eens!" riep hij regelmatig en zij trapte er veel te vaak in. Ze was niet alleen verzot op lezen maar ook best geïnteresseerd in de omgeving. Haar vader noemde dat *ongezond nieuwsgierig* maar die hield er nou eenmaal ouderwetse ideeën op na.

Toen de familie de bus verliet was Kobie overtuigd dat ze een geweldig boek had gekocht. Dit ging niet over hoe heksen vroeger geleefd zouden hebben en de spreuken die ze uitgesproken konden hebben. Dit was echt. In dit boek stond wat ze stiekem al zolang wilde weten. De achtergrond van het heks-zijn, de implicaties van magie en, heel belangrijk, ze had al een heel hoofdstuk gezien met spreuken en rituelen om jezelf in een heks te transformeren. Diep in haar hart wist Kobie dat dit allemaal maar nep was. Haar droomwereld (die veel dichterbij was dan wat er diep in haar hart leefde) vertelde haar echter dat dit *het*

was. Hier had ze naar gezocht en vandaag was het met een klap op de grond gevallen. Bijna voor haar voeten.

"Jeetje, het regent nog steeds," merkte moeder op. "We worden nat."

"Kobie niet, mam," wist Evert. "Die kan al toveren. Volgens mij heeft ze dat boekje al uit haar hoofd geleerd. Hé zus, kun je mij ook droog toveren?"

"Ik kan je een klap met mijn boek geven," dreigde Kobie. Dat zou ze natuurlijk nooit doen. Stel je voor dat het boek beschadigde.

"Kobie toch..." Moeder was niet blij met dit soort uitspraken van haar dochter. Evert bedoelde het allemaal niet zo kwaad. "Kom, doorlopen, of wil je doornat worden?"

Eenmaal thuis werden de natte jassen zo goed mogelijk uitgehangen in de badkamer. Die was tenslotte bedoeld voor vochtige ondernemingen. Kobie ging iets droogs aantrekken want haar broek was natter geworden dan ze had verwacht. Omgekleed ging ze op haar bed zitten, leunend tegen het hoofdkussen tegen de muur. Het dikke boek, 'Heksentraining', lag op haar knieën...

#

De deur ging open. "Kobie, kom je nog eten? We hebben al drie keer geroepen." Moeder keek naar haar dochter die gebiologeerd naar haar boek keek. "Kobie?"

"Wat? Wat? O!" Kobie schrok ervan toen ze haar moeder opeens in haar kamer zag staan. "Wat is er aan de hand?"

"Eten. Weet je nog wat dat is?"

Kobie keek op haar horloge. "Je had ook gewoon kunnen roepen, mam." Het was haar standaard verweer. Haar moeder sloeg haar ogen op naar het plafond. Spijtig legde Kobie het boek naast zich neer. "Zal het maar niet meenemen naar beneden..."

"Je weet dat je vader geen boeken aan tafel wil," zei moeder. "Kom, naar beneden voordat het eten opgewarmd moet worden."

"Oké..." Kobie haalde een keer diep adem voor ze opstond en mee naar beneden ging. Dit boek was het helemaal. Had het allemaal. Dit was haar bijbel. Haar heksenbijbel.

"Was je in slaap gevallen?" Haar vader wist wel beter maar hij kon het niet laten om zijn vaste grapje te lanceren.

"We hoorden je hier beneden snurken," deed Evert er nog een schepje bovenop. Hij dook weg toen Kobie langs hem liep. Zijn zus had het vaker op zijn hoofd voorzien; hij ontweek de klap nog maar net. Vader en moeder probeerden een gesprek gaande te houden maar Kobies gedachten waren constant bij haar bijzondere boek en Evert keek vaak over zijn schouder naar de televisie die aanstond. Het was de gebruikelijke situatie onder het eten en niemand stoorde zich daaraan. Na het eten lukte het Kobie niet om ongemerkt naar haar kamer te verdwijnen. Het was haar beurt om de tafel af te ruimen en de afwas te doen.

"Waarom hebben we geen afwasmachine?" klaagde ze weer eens terwijl ze de borden opstapelde.

"Omdat daarvoor geen plaats is in de keuken," zei moeder. "We hebben het daar al een paar keer over

gehad. Ik zal je wel even helpen hoor." Dat deed ze altijd en Kobie was daar heel blij mee. Ze kon niet tegen het hete afwaswater en die rubberen afwashandschoenen voelden afgrijselijk aan.

Na de afwas kon ze weer ontsnappen maar voordat ze de kamer uit was vroeg Evert: "Was het lekker?"

"Als je nou niet oppast dan maak ik een kikker van je," gaf Kobie terug als antwoord. Ze deed alsof ze een toverspreuk op haar broertje projecteerde.

"Hahaha, weer niet gelukt!" Evert lachte veel te hard, zoals gebruikelijk.

"Wacht maar," dreigde Kobie. "Ooit neem ik jou te pakken, dat wil je niet weten..." Zonder op verder commentaar te wachten verdween ze de gang in en liep de trap op naar haar kamer. Daar was de wereld in orde. Daar lag het boek op haar te wachten.

Al snel was Kobie weer helemaal verdwenen in de zinnen die iemand neergeschreven had. Het leek wel een boek alleen voor haar. Alles wat ze over heksen wilde weten stond erin, en nog veel meer. Dingen waar ze nooit van had durven dromen. Haar ogen dwaalden over allerlei vreemde spreuken die ze in stilte zo goed mogelijk naprevelde. Iedere nieuwe bladzij was een nieuw avontuur, een nieuwe schatkist waar ze moeiteloos de deksel vanaf toverde.

Ze schrok uit haar leesroes toen er op de deur werd geklopt. Het was haar moeder. "Kobie? O, je bent nog wakker. Ik dacht dat je deze keer echt in slaap was gevallen. We hebben thee en koffie, kom je ook?"

"Nee mam, ik blijf liever hier. Lezen." Kobie klopte voorzichtig op de bladzij die ze voor zich had.

"Weet je dat zeker?" Kobie bleef wel vaker boven maar haar moeder vroeg het toch. "Je moet genoeg drinken, kind."

Kobie glimlachte. Als mam het op die manier zei was het niet zo erg om *kind* te worden genoemd. "Weet je wat, ik kom met je mee. Ik kan beneden ook lezen en ik heb wel zin in thee." Ze gleed van het bed, klemde het boek onder haar arm en liep achter haar moeder aan de trap af.

Evert en vader zaten televisie te kijken. Een of ander spel dat Kobie nooit boeiend had gevonden maar de heren leken ervoor te leven. De twee deden zo enthousiast mee dat Kobie bijna haar beslissing betreurde. Ze bleef beneden voor haar moeder die zo blij had gekeken omdat ze mee was gekomen. Verdorie, ze had de oordopjes van haar muziek in moeten doen, dan had ze van de schreeuwlelijk geen last.

"*Hou je koppus*," mompelde Kobie. Ze had tenslotte in het boek gelezen dat Latijnse spreuken het beste werkten. Jammer dat de 'toverspreuk' om haar broer stil te krijgen niet werkte, maar ja, ze had nooit Latijn geleerd. Dat zou nog een klus worden.

De avond gleed aan Kobie voorbij. Ze dronk bijna automatisch van haar thee terwijl ze het boek met haar ogen opvat. Wat een geweldige vondst was dit. Er waren drie bladzijden waar ze telkens weer naar terugging. Die bladzijden waren voor haar de kern van het boek. De belangrijkste dingen die ze zou moeten weten. Vanavond zou ze dat eens uitproberen.

"Hé!" Er zat iets aan Kobies voeten. Het bleek Evert te zijn die haar langzaam een pantoffel uittrok. "Jij hebt geluk, kereltje," zei Kobie "Zonder mijn ijzeren zelf-

beheersing had je al lang een trap gehad." Zelfs vader moest vreselijk lachen om die opmerking; Kobies ongeduld was wereldberoemd in de hele straat, behalve als het om boeken en chocolade-ijs ging.

"Mam heeft al drie keer gezegd dat je naar bed moet, heksenkop," zei Evert. Dat was niet waar maar als hij een kans kreeg om zijn zus *heksenkop* te noemen dan greep hij die. Naast een pestkop was hij ook bijdehand genoeg om niet te wachten op de reactie van zijn zus. Evert rolde over de grond uit Kobies beenbereik en lachte weer te hard.

"Je bent een etterbak," besliste Kobie. "Ik ga slapen."

"Goed idee, Kobie," zei moeder, "vooral als je echt gaat slapen." Ze kende haar dochter. Die was in staat om de halve nacht door te lezen en 's morgens was ze dan niet te genieten.

"Uh-huh," was Kobies diplomatieke antwoord. De hele nacht slapen? Met dit boek in handen? Mooi niet. Ze trok haar pantoffel weer aan, stond op en wenste iedereen welterusten. "Behalve de etterbak. Die krijgt vannacht ijsblokjes in zijn nek." Iedereen wist dat dat een loos dreigement was. Kobie deed zoiets niet, al waren haar dreigementen wel vaak uiterst creatief.

"Ik vind jou ook lief, hoor," zei Evert met een zoet stemmetje. Ook dat zorgde weer voor gelach, al was het voor iedereen duidelijk dat hij het meende. Ondanks al het gekift waren broer en zus best goede vrienden.

Kobie liep de gang in en trok de deur achter zich dicht. Het boek voelde nu al vertrouwd in haar arm, ondanks het gewicht. Of misschien juist daardoor. "Ben ik gek aan het worden?" vroeg ze het boek. "Het is net

alsof ik je niet kan loslaten." Om dat uit te proberen liep ze de trap op, legde het boek op de verste boekenplank (daar was amper nog plaats maar met wat duwen lukte het toch) en daarna ging ze haar tanden poetsen. "Zie je wel," mompelde ze om de borstel heen, "ik kan best zonder dat boek." Zolang ze maar wist waar het was, maar dat durfde ze niet hardop te zeggen. Evert kon tenslotte overal op de loer liggen.

Terug in haar slaapkamer pakte ze de handdoek uit de la. Dat was haar leeswapen. De handdoek kwam onderlangs de deur te liggen. Op die manier kon niemand zien dat het licht nog aan was om te lezen. Met een naar ze hoopte geslepen glimlachje pakte ze het boek weer van de plank, maakte het zich comfortabel op haar bed en sloeg het boek open...

Hoofdstuk 2

Het eerste ochtendlicht prikte in Kobies ogen. Ochtendlicht? Dat kon toch niet? De gordijnen... Met een schok realiseerde ze zich dat ze de gordijnen niet had dichtgetrokken. De volgende schok was dat het licht nog brandde en dat ze haar kleren nog aan had. Ze was ook nog eens bovenop haar kostbare boek in slaap gevallen. Toen ze overeind kwam vertelde de pijn in haar nek haar dat ze niet makkelijk had gelegen.

"Hoe laat is het..." Iets over half zeven, wist haar klok. "Pffff..." Kobie klapte het boek dicht en ging op haar rug op bed liggen. Tot hoe laat had ze gelezen? Ze wist het niet. Ze wist wel dat ze zich knap beroerd voelde. Te weinig geslapen, pijn in haar nek en straks naar school. Dat zou me het dagje worden.

Even overwoog ze om *ziek* te zijn maar dan zou ze misschien iets belangrijks op school missen en dat ging niet gebeuren. Dit keer moest ze het eindexamen halen. Licht uit en nadenken. Gaan slapen was nu levensgevaarlijk wist ze. Na nog een half uurtje zou ze zich nog slechter voelen dan nu. Dan maar douchen.

"Koud douchen, om wakker te worden," zei Kobie dapper. *Echt niet*, zei haar geweten. Ze klopte even op het dikke boek. "Ik ben zo terug."

Terwijl ze wachtte tot het water in de douche warm genoeg was vroeg ze zich af of ze net echt tegen het boek had gepraat. Kobie kwam tot de slotsom dat ze

dat echt had gedaan. "Het moet niet gekker worden. Straks ga ik Evert nog als een superheld zien," besloot ze. Op dat moment sloeg warme damp haar tegemoet. De douche was klaar voor haar.

#

"Wat ben jij achterlijk vroeg," was vaders commentaar toen hij de huiskamer binnenkwam en Kobie op de bank zag. "Heeft je bed je uitgespuugd?"

"Huh? Wat? O. Goeiemorgen. Ik was al wakker." Kobie grinnikte. "Ik schrok er zelf ook van."

"Volgens mij ben je ziek," grapte haar vader. "Je hebt zelfs al thee gezet." Zelf was hij een grootverbruiker van koffie. Kobie kon die lucht 's morgens niet uitstaan dus kwam het op hem neer om zijn ochtendvocht te maken.

"Evert is laat," merkte Kobie op. Het was eng dat zij eerder op was dan haar broer.

"Nee hoor. Jij bent vroeg," zei vader vanuit de keuken. "Verdorie, waar staat de koffie vandaag..."

"Linker kastje, tweede plank, rechts," dirigeerde Kobie hem. Daar stond de koffie altijd. Vaders brein werkte niet zo goed voordat het koffie had gehad.

"Zet het daar dan altijd neer..." Een tijdlang klonk er gerommel vanuit de keuken. Kobie lette er niet eens meer op. Het boek had haar aandacht. De thee moest dat ontgelden want toen Evert beneden kwam en haar aanstaarde, was de thee koud.

Evert was verbaasd zijn zus al beneden aan te treffen. "Hé. Jij hier?"

"Ik woon hier. Pas sinds kort hoor, ik snap wel dat je verbaasd bent." Kobie stak haar tong uit. "Ik was

gewoon vroeg. He, bah..." De theebeker was eraan toe opnieuw gevuld te worden.

"Vroeg. Komt zeker door dat boek." Evert vond dat ze dat maar moest toegeven. Dan was hij erop voorbereid haar 's morgens vroeg aan te treffen. Dit soort schokken, zei hij, waren geen grapjes. "Mijn hart kan niet zoveel verdragen 's morgens."

Demonstratief klapte Kobie het boek dicht en begon de ontbijttafel klaar te maken. Evert, nog steeds insinuerend dat ze hem dood wilde hebben met deze vreemde acties, hielp haar. Voor moeder was de verrassing dus compleet toen ze ook beneden kwam. Meestal was Kobie de laatste. Kobie ontweek de vragen waarom ze zo vroeg op was maar met moeite. Ze hield het er maar op dat ze de gordijnen was vergeten en dat het licht van buiten haar wakker had gemaakt.

"Dat krijg je op een bepaalde leeftijd," zei Evert. "Dan werkt het geheugen niet meer zo goed. Bij jou begint dat trouwens wel erg vroeg. Moet ik me nou ook zorgen gaan maken? Ben ik over vijf jaar aan de beurt?"

Moeder schudde haar hoofd en vertelde haar zoon dat hij zijn gemak eens even moest houden. Kobie was gewoon een keer vroeg op. Dat kon nou eenmaal gebeuren.

Zoals gebruikelijk was vader het eerste weg. Zijn werk wachtte niet. Evert en Kobie stapten niet veel later op de fiets. "Wat is dat voor bult?" Evert wees naar Kobies tas. "Je hebt toch niet dat boek bij je?"

"En wat dan nog? Jij hoeft er niet mee te sjouwen." Kobie had wat moeite om de zware, extra dikke tas op haar fiets vast te zetten maar het lukte.

"Gelukkig niet. Ik stel voor dat we een race naar school doen." Hun scholen waren tenslotte in hetzelfde gebouw ondergebracht. "Ga ik winnen." Evert won meestal, over het algemeen omdat hij oranje verkeerslichten als donkergroen bestempelde. Kobie snapte niet dat hij nog nooit een ongeluk had gehad.

"Ga jij maar racen. Ik vind het prima om tweede te zijn." Kobie vond het wel jammer dat ze op weg naar school geen van haar vriendinnen tegenkwam. Waarom woonden ze ook in zo'n uithoek van de stad? Vader en moeder vonden het hier prima, dus met Kobies vriendinnen werd geen rekening gehouden. Nou ja, doorfietsen maar, dan was ze er eerder.

"Hé, Koob!" Fieke, een van Kobies vriendinnen, stond te zwaaien toen Kobie van haar fiets afstapte. "Kom gauw!"

"Wacht effe," riep Kobie terug terwijl ze haar dagelijkse gevecht met de fietsslot aanging. Dat kreng ook steeds. Evert had al maanden geleden beloofd ernaar te kijken maar daar was nog niets van gekomen. Eindelijk, sleutel los. Kobie was bang dat de sleutel een keer zou afbreken. Ze liep op een draffe naar Fieke toe. "Wat is er aan de hand?"

Fieke keek naar de enorme bult in Kobies tas. "Wat is dat?"

"Mijn tas. Waarom riep je net zo?"

"Ha ha, ik was gewoon benieuwd of je voor mij zou rennen." Fieke giechelde als een bezetene. Kobie zuchtte. Haar vriendin had weer eens zo'n dag. Ongelofelijk wat een paar jaar leeftijdsverschil uitmaakte. Alhoewel, dit was Fieke. "Waarom is jouw tas zo dik? Zoveel lessen hebben we toch niet? Of ben

ik iets vergeten?" Fieke dook meteen in haar eigen tas om de inhoud te controleren.

"Nee, ik heb een extra boek bij me," zei Kobie toen ze vond dat Fieke net lang genoeg gestresst in haar boekentas had gezocht. "Kijk." Ze haalde haar heksenboek tevoorschijn. Op het moment dat ze dat deed betreurde ze het. Ze had het boek thuis moeten laten, dit was niets voor school.

"Jeeeee! Man, wat vet!" Fieke staaarde naar het oud uitzierende boek. "Wat een beauty, Koob. Waar heb je dat vandaan? Mag ik het even vasthouden? Was het duur? Wat vinden je ouders ervan?"

Terwijl Fieke vragen bleef afvuren en het boek niet aanpakte kwam Wilma voorbij, een gezamenlijke vriendin van de twee. Net als Kobie moest ook Wilma dit jaar overdoen. Wilma was nieuwsgierig naar het boek, maar zij was heel wat doortastender dan Fieke.

"Wat een gaaf boek, Kobie." Wilma bladerde even door het boek. "*Heksentraining*. Echt iets voor jou." Wilma gaf het boek terug. Fieke had het nog steeds niet aangeraakt en Kobie vond dat prima. Fieke zag eruit alsof ze over het boek heen zou kwijlen als ze het zelf vasthield.

Kobie duwde het boek weer terug in haar tas. De anderen op school hadden er niets mee te maken want die snapten zoiets niet. Soms betwijfelde ze of Fieke het wel snapte maar Fieke was 'ongevaarlijk'. Wilma was heel anders. Die snapte het en zou haar mond wel dichthouden tegen lui die er niets van snapten.

"Laten we maar vast naar binnen gaan," stelde Kobie voor. Het werd al druk op het schoolplein.

Eenmaal binnen was het al snel zaak om de klas op te zoeken. Kobie merkte dat ze veel meer moeite had om bij de les te blijven dan anders. Het bijzondere boek leek wel om haar aandacht te smeken. Onder Engels ging het nog redelijk maar met economie pakte ze per ongeluk 'Heksentraining' uit de tas en kon het maar met moeite terugstoppen.

"Hé, wa's dat?" Koen, een lange, slungelige jongen, had het boek gezien.

"Van mij," zei Kobie ontwijkend.

"Gave kaft," zei Koen. "Kijken?"

"Nope. Economie." Kobie haalde diep adem. Dit was een proefwerk en daar was ze niet echt op voorbereid.

"Na de les dan?"

"Koen. Rechtop zitten, kerel," zei de leraar. "Mond dicht en niet flirten." Gelach steeg op rond Kobie en Koen. Kobie boog zich over haar papieren zodat niemand haar rode kop zag.

Terwijl ze haar best deed op het proefwerk dwaalden Kobies gedachten steeds af naar het boek. Hoe zou een heks wiskunde doen? Had een heks eigenlijk wel wiskunde nodig? Zou je wiskunde kunnen gebruiken om beter op een bezem te vliegen? Getver. Op een bezem vliegen. Zo'n stuk hout tussen je benen. Kobie rilde bij de gedachte die haar aandacht gelukkig weer bij de opdracht bracht.

Nederlands ging Kobie een stuk beter af. Er werden boeken besproken. Voor dit onderdeel had ze een week geleden al een prachtig boek gelezen en nu kon ze zich even helemaal uitleven. Voor de eerste keer sinds ze haar heksenboek had, dacht ze daar een tijdje niet aan. Na haar beurt realiseerde ze zich dat en merkte tot

haar verbazing dat ze zich schuldig voelde. Om dat boek! Onmogelijk! En toch was het zo. Om het voor haar gevoel goed te maken hield ze haar tas met het boek de rest van de les op schoot.

Toen Kobie na school naar haar fiets wilde lopen stond Koen opeens voor haar. "Hé Kobie."

"Hé Koen. Ga eens aan de kant, ik wil naar huis."

"Eerst even dat boek zien," zei Koen die duidelijk niet van plan was om aan de kant te gaan. "Dat of een kusje."

Kobie keek hem aan. Een stoppelbaard bedekte zijn ingevallen wangen. Kreeg hij ooit wel eens te eten, vroeg ze zich een moment af. Een kusje? Nooit. Maar ze wilde hem eigenlijk haar boek ook niet laten zien. Toen kwam het onheil voorbij en dat had de vorm van Fieke.

"Hé Koenie. Heb je Kobies boek al gezien? Dat is zo supervet!" Kobie kon Fieke op dat moment wel wat aandoen.

"Nee," zei Koen, "maar ze wilde het me net laten zien..."

"Ja, vet," zei Fieke, "dan kan ik het ook nog eens zien. Misschien kan ik nog een paar..."

"Nee, dat kun je niet," zei Kobie. Koen en Fieke tegelijk was al erg genoeg. Ze wilde er niet meer pottenkijkers bij hebben. Onder stil protest haalde ze haar boek uit de tas en liet het zien. Ze hield het wel stevig vast; niemand zou er nog met zijn tengels aan zitten. Fieke was weer in een zwijmelbui. Koen had niet zoveel aandacht voor de binnenkant. Die bleef het maar over de kaft hebben.

"Kobie, waarom ben jij nog hier?" Everts stem liet de drie opkijken. "O, boekie kijken." Hij grijnsde. "Ik zag je fiets staan en dacht dat er wat gebeurd was."

"Nee hoor," zei Kobie die haastig 'Heksentraining' wegstopte. "We zijn net klaar. Kom, fietsen we samen naar huis." Soms was een broer wel handig, besloot ze.

#

"Waarom stond je met die eikel te praten?" vroeg Evert onderweg. "Die Koen is een *loser*, weet je dat niet?"

"Dat weet ik niet, nee, maar ik vind hem niks. Hij doet alsof hij heel wat is met zijn stoppelbaard." Kobie wilde het er eigenlijk niet meer over hebben maar Evert had haar wel 'gered' dus voelde ze zich verplicht hem te antwoorden.

"Waarom stond je daar dan? En dan die tut erbij. Mieke."

"Fieke."

Evert maakte een vies geluid. "Nog erger."

"Hé, Fieke is best aardig hoor."

"Ja, zolang ze haar mond houdt." Daarna hield Evert over het voorval op. Kobie vond het prima zo.

#

Eenmaal thuis was er thee en ook een schaal koekjes die nog warm waren van de oven. Moeder was geweldig met koekjes en cake bakken en ze was blij met haar kinderen als keuringscommissie. Na het gebruikelijke ritueel van vragen hoe het op school was gegaan gingen Kobie en Evert aan hun huiswerk.

Kobie had wat tijd nodig om te beslissen hoe ze dat zou doen. Haar schrijfwerk bovenop 'Heksentraining' leggen voelde aan als heiligschennis. Uiteindelijk legde ze het belangrijke boek gewoon op haar bed. Daar leek dat het best op z'n plek. Ook besloot ze om zichzelf te belonen. Na elk vak ging ze een klein stukje in het boek lezen. Soms werden die stukjes iets groter maar dat mocht niet deren; haar huiswerk kreeg ze toch wel af. Dat was dan weer een voordeel van een jaar overdoen.

Nadat ze een grote beker thee had gehaald en haar huiswerk af had, nam ze de tijd voor het boek. Deze bladzij had ze al verschillende keren gelezen. Er werd vreselijk veel Latijn gebruikt en het viel niet mee om dat allemaal fatsoenlijk uit te spreken. Dat was belangrijk, had de schrijver of schrijfster van het boek benadrukt.

"Hmm." Kobie bekeek de omslag van het boek. "Er staat helemaal nergens wie dit geschreven heeft. Da's raar..." Ze ging weer verder met lezen.

"*Venire ventus venire, sinere solus sentire relaxari*,. Wat betekent dat eigenlijk? Waarom zit er geen vertaling bij?" Het boek had geen antwoord voor haar. Ze liep naar haar computer en begon op Internet te zoeken. "Nou, dat lijkt nergens op. *Kom, wind, kom, laat alleen en voel onstpannen?*" Ze fronste. "Ik ga toch mooi geen Latijn leren hiervoor." Ze begon in haar kamer te ijsberen in pogingen om de Latijnse spreuken te ontcijferen maar het werd steeds lastiger.

"Kobie! Eten!"

Moeders stem die omhoog galmde langs de trap rukte haar uit het boek. "Kom eraan!" Kobie wreef in haar

ogen. Ze had wel erg lang in één houding zitten lezen. Het duizelde haar een beetje en de thee was koud geworden. Haar rug deed zelfs pijn toen ze opstond. "Nou ja..." Ze pakte de beker op. "Ik kom zo terug," zei ze tegen het boek. "Of zal ik je meenemen?" Vader zou daar niet zo blij mee zijn, dus besloot ze het boek maar te laten liggen.

Onder het eten passeerde ieders dag weer de revue. Vader mopperde over een paar domme collega's, moeder haalde haar koekjes nog eens aan en Kobie en Evert hadden het over school. Evert had het ook nog even over Koen.

"Koen? Is dat je vriendje?" vroeg moeder aan Kobie, die vond dat haar moeder daar wel op een rare manier bij lachte.

"Echt niet! Mam, je zou hem eens moeten zien. Of beter maar niet." Kobie keek ontzet bij de gedachte. Koen. Die echt nooit. Ze was trouwens helemaal niet met vriendjes bezig. Haar vriendinnen wel maar Kobie had veel meer interesse in boeken. Vooral dat ene op haar bed.

Na het eten vond vader het tijd om de televisie aan te zetten. Er was een belangrijke wedstrijd vanavond en hij wilde daar niets van missen. "Evert, kijk je mee?" Vader wilde graag dat zijn zoon net zo enthousiast was als hij.

"Natuurlijk." Evert knipoogde naar zijn zus. Vader zag op die avonden alleen de televisie. Dat Evert dan meestal met zijn telefoon bezig was, was hem nog nooit opgevallen. "Als Kobie even helpt met opruimen ben ik zeker op tijd klaar."

"Etterbak," siste Kobie. "Dan is Evertje morgen weer aan de beurt." Als ze niet hielp zou vader haar beslist lief aankijken om te helpen. Het ging tenslotte om voetbal, en iedereen in huis wist dat dat haar absoluut niet interesseerde. Tegen wil en dank hielp ze dus maar. Hoe eerder dit achter de rug was, hoe eerder ze terug kon naar haar boek. Natuurlijk leek het alsof haar broer zijn best deed om te treuzelen.

"Oké. Als jullie me zoeken dan ben ik boven," kondigde Kobie aan. Ze deed dat altijd plichtsgetrouw. 's Avonds zat ze heel vaak op haar kamer want ze was niet zo uitgaanderig met vriendinnen, hooguit met Wilma. Wilma was cool. Wilma en Kobie begrepen elkaar.

"We roepen je wel als er thee is," beloofde haar moeder, "of zal ik een beker naar boven brengen?"

"Roep maar. Misschien vind je het voetbal te spannend om bij weg te lopen." Kobie moest lachen om de knipoog van haar moeder. Die gaf ook niet veel om voetbal. Vlug ging ze de gang in en de trap op. Mam zou er wel aan denken om heel hard te roepen. Dat zou nodig zijn.

Hoofdstuk 3

"Oké boek... ik weet niet of jij er klaar voor bent... ik wel." Kobie sloeg het boek open waar de boekenlegger op haar wachtte. De bladzijden met de eerste spreuken. De *belangrijke spreuken voor de beginnende heks*, zoals in het boek stond.

Ze hield het boek in handen, zoals voorgeschreven, en las voor. "Een belangrijk onderdeel van het heks-zijn is het bezit van een magische staf, ook vaak toverstok genoemd. De volgende stappen zijn nodig om een magische staf te laten verschijnen." De eerste stap hiervoor was, volgens het boek, een magische cirkel trekken.

"En hoe doe je dat?" vroeg de heks in spé zich af. Omdat ze niets beters had tekende ze maar een cirkel op de vloer met haar vinger. "Zo. Die zit." Ze pakte het boek weer. "Ga in het midden van de cirkel staan." Dat was wat lastig omdat ze een onzichtbare cirkel had getekend maar ze deed haar best. "Spreek nu de toverspreuk uit."

Kobie bestudeerde de drie Latijnse woorden. "Hoe spreek je dat in godsnaam uit?" vroeg ze het boek, maar dat had geen antwoord voor haar. "*Partum baculum magicum*." Even wachtte ze. Er gebeurde niets. "*Partum baculum magicum*," probeerde ze nog eens. Het resultaat bleef hetzelfde. "*Partum baculum magicum*." Kobie herhaalde de spreuk nog een paar

keer op verschillende manieren maar de toverstok bleef uit. Ze vermoedde dat haar Latijn een te Nederlands accent had. "Kom op nou. *Partum baculum* me nou eens een *magicum*." Zelfs die smeekbede werkte niet. "Wat een..."

"Kobie? Tegen wie praat je?" De stem van haar moeder klonk door de deur. "Ik heb thee voor je en nog wat koekjes."

Kobie legde het boek weg en maakte de deur open. "Mam, je bent geweldig!"

"Nou, nou, dat overkomt me niet elke dag." Moeder glimlachte terwijl ze binnenkwam. "Hier, meisje, drink maar op nu het nog heet is. Wat was je aan het doen? Of zijn dat heksengeheimen?"

Kobie bloosde. "Ik was een toverspreuk aan het proberen maar die lukt niet." Tot haar verbazing was haar moeder heel geïnteresseerd want ze vroeg wat voor toverspreuk dat was. "Om een toverstok te maken."

"Heb je dan een stuk hout om er een van te maken?" vroeg moeder. Ze keek serieus. "Vanzelf kan er toch niets verschijnen? Zelfs goochelaars hebben van alles in hun zakken en mouwen zitten."

"Nee. Dit moet zonder iets kunnen, kijk maar." Samen met haar moeder ging Kobie op haar bed zitten en zo lazen ze de alinea waarin de spreuk werd uitgelegd. "En zo heb ik dat gedaan, maar het lukt niet. *Partum baculum magicum*. Dat betekent zoveel als 'maak een toverstok'."

"Misschien moet je het meer doen zoals Harry Potter." Kobie en haar moeder waren verzot op die boeken en films. "Jij zei het alsof je voor een moeilijke overhoring

voor de klas staat. Hermelien bijvoorbeeld heeft veel meer zwier en power." Moeder zwaaide met een hand door de lucht om haar woorden kracht bij te zetten. "Probeer het maar eens op die manier. Als het dan nog niet lukt dan weet ik het ook niet meer."

"Mam? Weet je dat jij echt geweldig bent? Jij lacht me niet uit." Kobie gaf haar moeder een knuffel. "Dank je."

"Tuurlijk, Kobie. Ik vind het leuk dat dit je zo interesseert. Maar wel opletten dat je niet van de wereld vervreemdt, afgesproken? Je zou toch eens met Wilma naar de bioscoop gaan?"

"Ja, klopt. Hebben we het vandaag nog over gehad, maar er draaien geen leuke films. Meer de ellende waar Evert van houdt, met geweld en snelle auto's." Kobie snapte niet wat daar zo leuk aan was.

"Goed hoor. Als je het maar niet vergeet." Moeder knipoogde naar haar dochter en stond weer op. "Vergeet je thee niet. Als jij eenmaal een boek in handen hebt..." Met die woorden verdween ze uit Kobies kamer en sloot de deur achter zich.

"Wat heb ik een toffe mam. Hoor je dat, boek?" Ze slurpte enthousiast van haar thee en knabbelde aan een koekje terwijl ze terugdacht aan de meest briljante scènes van Hermelien in de Harry Potter films. Ja. Dat had wel wat. Waren er nog meer van die superheksen? Kobie nam even de tijd om op internet te kijken voor inspiratie. Het merendeel dat ze vond was akelig, maar er waren een paar stukjes film waarin 'echte heksen' uitlegden hoe zij te werk gingen.

"Ik heb dus een kaars nodig." Dat was een probleem. In het huis was een strikte ban op vuur omdat het huis nogal oud was. Er was veel hout gebruikt in de wanden

en dus was de ban begrijpelijk. Maar ja, zonder kaars was het niet echt. Kobie kreeg een idee. Ze pakte haar telefoon en deed het LED-lampje aan. "Dat moet het doen als kaars." Voor de zekerheid keek ze nog eens naar een van de filmpjes en voelde zich toen een stuk zekerder.

Met broekriemen en de ceintuur uit haar ochtendjas maakte ze een echte, duidelijke cirkel op de vloer zodat ze het midden goed kon bepalen. Daar ging ze staan, met het boek in de hand.

"Daar gaat-ie dan." Kobie kneep even haar ogen dicht om. Opeens overspoelde haar een gevoel dat ze nu helemaal niet kon gebruiken. Het vertelde haar dat ze gewoon stom en kinderlijk bezig was, dat dit nooit zou kunnen werken omdat heksen nou eenmaal niet bestaan. "Verrek maar," besloot ze. "Ik ga dit gewoon doen." Als het echt niet werkte kon ze altijd nog stoppen.

"Oké. Op z'n Hermeliens." Kobie haalde diep adem. "*Partum baculum magicum.*" Er gebeurde niets. Ze probeerde het nog een paar keer, steeds harder pratend tot ze bang was dat iedereen beneden haar zou horen. "Waarom werkt het verdomme niet?" Na een ingeving deed ze het grote licht aan het plafond uit. Enkel het leeslampje en de telefoon die vanavond haar kaars was. "En nou voor de echte magicum, Kobie. Je kunt dit."

Even haalde ze rustig adem. De sfeer op haar kamer was nu wel heel anders, met dat beetje licht. Hmm, bedacht ze, misschien was een spijkerbroek en een dikke trui niet de goede kleding voor zoiets. Maar Hermelien had op een bepaald moment in de films ook

in spijkerbroek allerlei heksenstreken uitgehaald toch, herinnerde ze zich. Dan moet ik dat toch ook kunnen?

Kobie hield het boek met twee handen voor zich uit. Het was dicht maar dat maakte niet uit, ze had die baculum-spreuk zo vaak gezegd dat ze ervan zou dromen. Ze tilde het boek nog iets hoger, alsof ze een beschermgeest aanriep. "*Partum baculum magicum!*" Ze schrok zo van de kracht in haar stem dat ze bijna het trillen van het boek miste. "Wat was dat?" Kobies hart sloeg sneller. Dat boek had getrild! Zou dat door haar komen? Of had ze er gewoon zo hard in geknepen dat haar spieren hadden getrild? Er was maar een manier om daarachter te komen. Ze ging weer goed staan en tilde het boek op. "*Partum... baculum... magicum...*" Daar was het weer. Het boek trilde. En deze keer hoorde ze een zachte *plop*. "Wat nou weer?"

Kobie maakte de grote plafonddlamp aan om het boek te inspecteren. Het had geleken alsof er iets vanaf was gevallen maar het mooie boek was nog prima in orde. "Ik ben zeker gek aan het word..." Op dat moment viel haar oog op een stukje gekleurd hout dat op de grond lag, in haar riemen-cirkel. "Wat..."

Kobie knielde neer en bekeek het stukje hout. Het was een stokje. Voorzichtig pakte ze het op. Waar zou dat nou vandaan zijn gekomen? Het enige dat ze kon bedenken was dat het uit het boek was gevallen, maar... als het in het boek had gezeten zou ze het toch al lang gevonden hebben? Kobie hield het stokje langs het boek. Het zou er wel inpassen; het was even lang. "Oh, Kobie, wat is dat vet." Ze probeerde te praten zoals Fieke zou doen. Die zou dit nooit mogen zien,

anders wist de hele school het binnen een uur. En de stad binnen twee!

Kobie ging in haar geïmproviseerde heksencirkel zitten en giechelde. "Heb ik een toverstok tevoorschijn getoverd." In haar achterhoofd vermoedde ze dat die stok op de een of andere manier slim in de rug van het boek verborgen was en dat haar schudden de stok omlaag had laten vallen. Het was hoe dan ook wel bijzonder om opeens een toverstok te hebben. Ze bekeek de stok aandachtig. Het grootste deel was onbewerkt hout. De punt was geel geschilderd en de *handgreep* was rood. Eigenlijk wel een beetje saai. Zou het een probleem zijn als ze de stok overschilderde, vroeg ze zich meteen af. Kobie hield meer van blauw en groen dan van rood en geel.

Terwijl ze zo zat te denken diende het volgende probleem zich aan. Morgen moest ze naar school. Zou ze de stok meenemen? Diep binnenin haar riep iets dat ze dat niet moest doen. Vandaag had het boek al voor genoeg opschudding gezorgd. Om ook nog deze stok mee te nemen zou waarschijnlijk te ver gaan. "Jij moet dus thuisblijven," mompelde ze tegen de stok. "En ik ben gek aan het worden. Zit ik tegen een stok te praten." En tegen een boek, maar dat deed ze wel vaker.

"Hé, heksenkop. Wat zit jij daar te doen?" Everts stem maakte dat Kobie zich met een ruk omdraaide. "Wa's dat?" De jongen wist wel beter dan zomaar binnen te komen, maar hij had de stok gezien en wees ernaar.

"Is uit het boek gevallen," zei Kobie voorzichtig. "Gaaf, hè?"